

عنوان مقاله:

سیاست جنایی ایران در خصوص حبس خانگی

محل انتشار:

اولین همایش ملی روانشناسی جرم (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

یاسر سبحانی - دانشجوی کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم شناسی، واحد دانشگاه شمال، آمل

یوسف نورایی - عضو هیات علمی و استادیار دانشگاه شمال آمل

خلاصه مقاله:

در طول دو قرن اخیر، مجازات حبس به عنوان شاکله حقوق جزا در زمره مهمترین ضمانت اجرای کیفری قرار گرفته و زندانی کردن بزهکاران به یکی از شایع ترین پاسخ های سیاست کیفری به پدیده ی مجرمانه مبدل شده است. این در حالی است که مجازات زندان به دلیل تورم بیش از حد جمعیت زندانیان و آسیب های سوء ناشی از آن و همچنین کمبود امکانات به ویژه عدم وجود فضای مناسب برای طبقه بندی علمی زندانیان، تنها وسیله ای برای مجازات تن و جسم مجرمان گردیده و در این شرایط، اصلاح و تربیت بزهکاران که از مهمترین اهداف کیفر محسوب میشود تحت الشعاع قرار گرفته و تقریباً دست نیافتنی شده است. با این حال، اصولاً کیفر حبس باید تربیت کننده ی روح و نفس مجرمان باشد چرا که بنا به فرمایش حکیم شهیر صدرالمتالهین اصل در وجود آدمی روح و نفس است. در راستای این اهداف، مجازات حبس خارج از زندان بعنوان تجربه ای موفق در سایر کشورها مطرح بوده که با الهام از نظام کیفری فرانسه، در سیاست تقنینی ایران در قالب نظام نیمه آزادی (که طی آن محکوم بخش عمده ای از محکومیت خود را در خارج از زندان و در راستای اقدامات اصلاحی و تربیتی سپری می کند) و یا حبس خانگی (که سلب آزادی از محکوم در محدودهمکانی خاص تحت سامانه های الکترونیکی انجام می گیرد) در قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۹۲ پیش بینی شده است. هر چند که نهادهای مربوط به اجرای حبس در خارج از زندان در نظام کیفری فرانسه با آنچه که در نظام کیفری ایران تدارک دیده شده است از بعضی جهات متفاوت می باشد لیکن در بسیاری از موارد و لحاظ اینکه اجرای این گونه شیوه های نوین کیفر به جایگزینی زندان، مجازات را در بطن جامعه که تاثیر گذاری آن مناسب تر از محیط جرم زای زندان می باشد برمحکوم تحمیل می نماید.

کلمات کلیدی:

زندان، حبس خانگی، مجازات، جرم، بزهکار، سیاست کیفری و جنایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1682442>

